

NUME DE COD:
L A D Y
FORTUNE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE DE
DANA-LIGIA ILIN

C H L O E
G O N G

CORINTEENS

PE CULOARUL TRENULUI ERA LINIȘTE, ÎN AFARĂ DE hurelul de sub tălpi. Se lăsase deja amurgul, însă ferestrele se luminau la fiecare trei secunde – o pulsație de la felinarele amplasate de-a lungul căii ferate care apoi dispărea, înghițită de goana trenului. În alte părți, compartimentele strâmte erau ticsite de lumină și zgomote: lumina dulce, aurie, a candelabrelor și clinchetul tacâmurilor de argint de pe cărucioarele cu mâncare, zăngănitul unei linguri care se lovește de o ceașcă de ceai și lămpile de cristal strălucitoare.

Însă aici, pe coridorul de la clasa întâi, nu s-a auzit decât șuieratul brusc al ușii când Rosalind Lang a deschis-o și a pășit în penumbră, țcănind cu tocurile.

Tablourile de pe pereți se holbau când trecea pe lângă ele, cu ochii lor răutăcioși aprinși în întuneric. Rosalind ținea în brațe cutia, cu mânușile de piele înconjurându-i delicat marginile și cu coatele întinse de o parte și de alta. Când s-a oprit în dreptul celei de-a treia ușă, a bătut în ea ușurel cu pantoful.

Au trecut câteva clipe, timp în care nu s-a simțit decât zgomotul sacadat al trenului. Apoi s-a auzit un târșăit ușor și ușa s-a deschis, umplând culoarul cu o nouă lumină.

— Bună seara! a spus politicos Rosalind. Este oare un moment potrivit?

Domnul Kuznețov o privea lung, cu fruntea încrêțită în vreme ce căuta să deslușească scena din fața sa. Rosalind încerca de zile întregi să obțină o audiență la negustorul rus. Își găsisese un adăpost în Harbin și răbdase frigul crunt, fără succes, apoi îl urmăse în Changchun, un oraș aflat mai departe la sud. Nici acolo oamenii lui nu îi răspunseseră cererii, și aproape că părea o cauză pierdută – adică era nevoită să facă totul pe calea cea grea – până ce îi ajunseseră la ureche planurile lui de a merge cu trenul, cu loc rezervat la clasa întâi, unde compartimentele sunt largi și tavanul jos, unde nu e aproape nimeni în jur și sunetul e înăbușit de pereți groși, groși.

— O să-mi chem oamenii. . .

— O, nu fiți caraghios!

Rosalind a intrat fără să fie poftită. Încăperile de la clasa întâi erau destul de largi ca ea să poată uita că se află în tren. . . dacă n-ar fi fost pereții ce se tot legănau cu tapetul lor înflorat tremurând ori de câte ori treceau peste o denivelare a șinelor. S-a uitat un pic mai atent în jur, la trapa care ducea pe acoperișul trenului și la fereastra din fundul încăperii, cu storurile trase ca să țină afară noaptea care se mișca iute. La stânga patului cu baldachin era o altă ușă care dădea spre un dulap sau o toaletă.

O bufnitură puternică i-a atras atenția lui Rosalind înapoi la negustor, care închisese ușa compartimentului. Când s-a răsucit spre ea, ochii i-au fulgerat peste trupul ei și apoi la cutia pe care o ținea în mâini, însă nu-i cerceta *qipao*¹, nici florile roșii prinse pe etola de blană de pe umeri. Cu toate că domnul Kuznețov încerca să nu lase să se vadă, îl preocupau cutia și posibilitatea ca ea să fi adus o armă.

¹ Rochie tradițională chinezească lungă și despicată mult pe coapsă.

Rosalind ridică deja cu gingășie capacul cutiei, prezentându-i conținutul cu o plecăciune adâncă.

— Un dar, domnul Kuznețov, a zis drăgălaș. De la Banda Stacojie, care m-a trimis aici ca să fac cunoștință cu dumneavoastră. Putem sta de vorbă?

I-a întins cutia cu încă o plecăciune. Era un vas mic de porțelan albastru cu alb, cuibărit în mătase roșie. Potrivit de scump. Nu destul de scump ca să fie considerat o jignire.

Rosalind și-a ținut răsuflarea până ce domnul Kuznețov a întins mâna și a luat vasul. L-a cercetat la lumina lămpilor care atârnavau din tavan, răsucindu-și gâtul într-o parte și în cealaltă și admirând hieroglifele gravate pe o latură. După mult timp a mârâit ceva care suna a aprobare, apoi s-a dus la o măsuță de cafea dintre două scaune mari și a pus pe ea vasul. Acolo mai erau deja două cești, iar lângă ele se afla o scrumieră plină de pete negre.

— Banda Stacojie, a mormăit în barbă domnul Kuznețov.

S-a așezat pe unul dintre scaune, cu spatele țeapăn lipit de tapițerie.

— N-am auzit de ceva vreme acest nume. Te rog, ia loc!

Rosalind a mers spre celălalt scaun și a pus la loc capacul pe cutie și cutia alături de scaun. Când s-a așezat, s-a mulțumit să stea pe margine și a mai aruncat o privire spre ușa dulapului din stânga sa. Podeaua a săltat brusc.

— Presupun că ești fata care mi-a hărțuit angajații.

Domnul Kuznețov a trecut de la rusă la engleză.

— Janie Mead, da?

Trecuseră patru ani, însă Rosalind tot nu se deprinsese cu numele său fals. La un moment dat tot avea să dea de necaz pentru acea întârziere de o frântură de secundă și privirea goală de dinainte să-și amintească faptul că se presupunea că o cheamă Janie Mead, acea pauză de dinainte să-și lungească accentul francez

când vorbea engleza, pretinzând că fusese crescută în America și că face parte dintre numeroșii oameni întorși de curând în oraș care se înscriseră în Guomindang.

— Corect! a răspuns Rosalind calmă.

Poate că ar fi trebuit să glumească, să se destindă și să spună că ar fi înțelept să-și amintească propriul nume. Trenul a huruit peste o denivelare și întreaga încăpere s-a zguduit, dar Rosalind n-a mai adăugat nimic. Doar și-a împreunat mâinile, făcând să se încrețească apăsarea rece a pielii mânușilor.

Domnul Kuznețov s-a încruntat. Ridurile de pe frunte i s-au adâncit, ca și laba gâștei din jurul ochilor.

— Și ești aici pentru... proprietățile mele?

— Corect, a răspuns din nou Rosalind.

Era întotdeauna calea cea mai ușoară pentru a câștiga timp. Să-l lase să presupună pentru ce se află ea acolo și să meargă în acea direcție, în loc să azvârle o minciună ciudată și să se dea de gol prea repede.

— Ați auzit, sunt sigură, că acum, de când ne-am contopit cu naționalistii, Stacojiiii nu se mai ocupă cine știe ce de proprietăți funciare, însă asta e o ocazie specială. Manciuuria are posibilități imense.

— Pare cam departe de Shanghai ca să-i intereseze pe Stacojii.

Domnul Kuznețov s-a aplecat în față și s-a uitat în ceștile de pe măsută. A observat că una este încă pe jumătate plină, așa că a dus-o la buze, tușind ca să alunge uscăciunea din gât.

— Și pari un pic cam tânără ca să fii comisionarul Stacojiilor.

Rosalind l-a privit cum bea. Gâtul lui tresălta. Dezgolit pentru atac. Vulnerabil. Însă n-a dus mâna la vreo armă.

— Am nouăsprezece ani, a răspuns Rosalind, scoțându-și mânușile.

— Spune adevărul, domnișoară Mead! Nu-i numele tău adevărat, nu-i așa?

Rosalind a zâmbit și și-a pus mânușile pe măsuță. Era bănuitor, firește. Domnul Kuznețov nu era un bogătaș rus oarecare cu afaceri în Manciuria, ci unul dintre ultimii membri ai Florilor Albe rămas în țară. Acest fapt ar fi fost destul ca să-l aducă pe listele Guomindangului, dar, în plus, omul alimenta cu bani celulele comuniste, sprijinindu-le acțiunile de război din sud. Și, pentru că trebuia ca naționaliștii să-i anihileze pe comuniști, era nevoie ca ei să le taie cât mai bine toate sursele de finanțare. Rosalind fusese trimisă aici cu ordinul să... pună capăt.

— Sigur că nu-i numele meu adevărat, a răspuns ea veselă. Numele meu adevărat e chinezesc.

— Nu la asta m-am referit.

Domnul Kuznețov avea acum mâinile pe lângă corp. Rosalind s-a întrebat dacă bărbatul avea să încerce să scoată o armă ascunsă.

— Am făcut cercetări despre tine după cererile de a ne întâlni. Și semeni grozav de tare cu Rosalind Lang.

Rosalind nici măcar n-a tresărit.

— Am s-o iau ca pe un compliment. Știu că probabil nu sunteți la curent cu ce se întâmplă la Shanghai, însă Rosalind Lang n-a mai fost văzută de ani întregi.

Dacă cineva susținea că o văzuse, cu siguranță văzuse fantome — rămășițe dintr-un vis apus, o amintire a ceea ce fusese Shanghaiul. Rosalind Lang: crescuse la Paris, se întorsese în oraș și își sporise tot mai mult faima, numărându-se printre cele mai bune dintre dansatoarele din cabaretele nopții. Rosalind Lang: o fată despre care acum nu se mai știa nimic, presupunându-se că e moartă.

— Am auzit asta, a zis domnul Kuznețov și s-a aplecat să se uite iar în ceașcă.

Rosalind se întreba de ce negustorul nu băuse din prima clipă, dacă îi era așa de sete. S-a întrebat de ce era, de fapt, turnat ceai în a doua ceașcă.

Păi, știa.

Domnul Kuznețov a ridicat brusc privirea.

— Și totuși, a continuat el, s-a zvonit pe la Florile Albe că Rosalind Lang a dispărut din cauza morții lui Dimitri Voronin.

Rosalind a încremenit. Uluirea i-a creat un gol în stomac, iar aerul din plămâni a ieșit cu un mic șuierat. Era prea târziu să pretindă că nu fusese luată prin surprindere, așa că a lăsat tăcerea să se prelungească și furia să i se trezească fierbând în oase.

Cu o mutră mulțumită de sine, domnul Kuznețov a luat o linguriță miniaturală și a lovit cu ea buza ceștii. A sunat mult prea tare pentru încăpere, ca o împușcătură, ca o explozie. Ca explozia care zguduise orașul în urmă cu patru ani, iscată de propria ei verișoară, Juliette, care își dăduse viața ca să pună capăt regimului de teroare al lui Dimitri.

Dacă n-ar fi fost Rosalind, Juliette Cai și Roma Montagov ar fi fost încă în viață. Dacă Rosalind n-ar fi trădat Banda Stacojie, Dimitri n-ar fi ajuns la puterea pe care o dobândise și poate că Florile Albe nu s-ar fi împrăștiat. Poate că Banda Stacojie nu s-ar fi contopit cu Guomindangul și nu s-ar fi unit cu partidul naționaliștilor. *Poate, poate, poate* — asta era un joc care o bântuia pe Rosalind până târziu în nopțile sale nesfârșite, un exercițiu inutil de trecere în revistă a tot ce făcuse greșit ca să ajungă acolo unde se afla astăzi.

— Ați vrea să știți totul despre Florile Albe, nu-i așa?

Cortina căzuse. Când Rosalind a vorbit, a ieșit la iveală vocea sa adevărată, cu accent franțuzesc și tăioasă.

Domnul Kuznețov și-a lăsat lingurița jos și a schițat o grimasă.

— Chestia e că și Florile Albe rămase au trecut prin niște transformări care ne-au pus în alertă. Și oricum era pregătit de mult, domnișoară Lang.

Ușa din stânga ei s-a deschis brusc. A apărut un bărbat în costum occidental, cu un pumnal simplu în mână. Înainte ca Rosalind să poată face vreo mișcare, acesta i se așezase în spate, cu mâna încheștată pe umăr ca s-o țină pe scaun și cu arma la gât.

— Crezi că aş călători fără paznici? a întrebat domnul Kuznețov. Cine te-a trimis?

— V-am spus deja, a răspuns Rosalind.

A verificat dacă poate să-și îndepărteze gâtul. Nici vorbă. Lama aproape că îi străpungea pielea.

— Banda Stacojie.

— Războiul sângeros dintre Banda Stacojie și Florile Albe s-a sfârșit, domnișoară Lang. De ce să te trimită?

— Din politete. Nu v-a plăcut darul meu?

Domnul Kuznețov s-a ridicat. Și-a dus mâinile la spate, cu buzele subțiate de iritare.

— Îți dau o ultimă șansă. Care dintre părți te-a trimis?

Încerca să evalueze cele două tabere din războiul civil care se desfășura în prezent în țară. Să-și dea seama dacă ajunsese pe listele naționaliștilor sau îl trădau comuniștii.

— Oricum o să mă ucideți, a replicat Rosalind.

A simțit cum pe gât i se prelinge o picătură de sânge, care apoi i-a curs pe lângă guler și i-a pătat *qipao*-ul.

— De ce ar trebui să-mi pierd timpul cu întrebarea dumneavoastră?

— Bine!

Domnul Kuznețov i-a făcut semn cu capul paznicului. N-a sovăit deloc să treacă la limba rusă și să zică:

— Atunci, omoar-o! *Bîstrîi, pajalusta!*¹

Rosalind s-a pregătit. A tras aer în piept, simțind cum lama îi soptește pielii o binecuvântare.

Și paznicul i-a tăiat beregata.

Șocul inițial era întotdeauna cel mai rău – cea primă frântură de secundă în care abia putea să gândească prin durere. Mâinile i-au pornit singure spre gât ca să se încălezeze pe rană. Roșu fierbinte i-a țâșnit printre degete și i-a curs în jos pe brațe, picurând pe podeaua compartimentului de tren. Când s-a clătinat de pe scaun și a căzut în genunchi, a urmat un moment de nesiguranță, o voce în minte care îi șoptea că înșelase de destule ori moartea și de data asta n-o să mai fie cale de întoarcere.

Apoi Rosalind și-a aplecat capul și a simțit că sângerarea încetinește. A simțit cum pielea i se țese la loc, centimetru cu centimetru. Domnul Kuznețov aștepta ca ea să se răstoarne și să se prăbușească, cu privirea goală ațintită în tavan.

În schimb, Rosalind și-a ridicat capul și și-a descleștat mâinile.

Beregata i se vindecase, încă mânjită cu roșu, însă arătând ca și cum n-ar fi fost tăiată niciodată.

Domnul Kuznețov a scos un sunet sugrumat. Între timp, paznicul a șoptit ceva nedeslușit și a înaintat spre ea, însă când Rosalind a întins o mână, bărbatul s-a supus, prea uluit ca să facă altceva.

— Cred că acum o să-ți spun, a zis Rosalind, un pic gâfâind.

Și-a șters sângele de pe bărbie și s-a ridicat pe un picior, apoi pe celălalt.

— N-ai auzit de mine? Naționaliștii ar trebui să facă o treabă mai bună cu propaganda.

Acum negustorul începea să priceapă. O vedea în ochii lui, în acea expresie de neîncredere că este martorul unui lucru atât de

¹ „Repede, te rog!”, în lb. rusă, în orig.

nefiresc, legându-l de poveștile care începuseră să se răspândească acum câțiva ani.

— *Lady Fortune*, a șoptit el.

— A!

Rosalind și-a îndreptat în sfârșit spatele, după ce plămâni îi reveniseră.

— Un termen impropriu. E doar *Fortune*. *Prinde-l!*

Cu o mișcare lină, a luat una dintre mânuși, a apucat buza vasului și l-a smuls de pe masă. Paznicul l-a prins iute când ea i l-a aruncat, ca și cum s-ar fi pregătit de un atac, însă vasul n-a făcut decât să aterizeze ușor în palmele lui, culcușit ca un animal sălbatic făcut din porțelan.

Lady Fortune, se zvonea, era numele de cod al unei agente naționaliste. Nu orice agentă: o asasină nemuritoare care nu putea să fie ucisă, în ciuda numeroaselor încercări, care nu dormea și nu îmbătrânea și care își urmărea noaptea țintele și apărea sub înfățișarea unei fete oarecare. În funcție de câte înflorituri erau adăugate poveștii, spioana era o amenințare în special pentru supraviețuitorii din Florile Albe, urmărindu-i cu o monedă în mână. Dacă ieșea cap, erau omorâți pe loc. Dacă ieșea pajură, li se dădea șansa să fugă, dar încă nu reușise nicio țintă să-i scape.

— Făptură îngrozitoare! a șuiurat domnul Kuznețov.

S-a repezit în spate ca să se îndepărteze cât mai mult de ea – sau, cel puțin, a încercat. Negustorul n-a făcut decât trei pași și s-a prăbușit dintr-odată pe podea. Paznicul lui era încremenit de șoc, cu mâinile în jurul vasului.

— Otravă, domnule Kuznețov, i-a explicat Rosalind. Nu-i un fel chiar așa de oribil de-a muri, nu?

Membrelle lui au început să se zgâlțâie. Sistemul nervos se bloca – brațele se înmuiau, iar picioarele se prefăceau în hârtie. Rosalind nu se delecta cu asta. Nu o considera răzbunare. Dar ar

fi mințit dacă ar fi spus că nu se simte îndreptățită la fiecare omor, ca și cum acesta ar fi fost felul său de a se lepăda de păcate strat după strat, până ce dădea pe deplin socoteală pentru acțiunile sale din urmă cu patru ani.

— Tu..., a gâfâit domnul Kuznețov. Nu te-ai... atins de... ceai. Mă... mă uitam.

— N-am otrăvit ceaiul, domnule Kuznețov, a răspuns Rosalind. S-a răsucit spre paznic.

— Am otrăvit vasul pe care l-ai atins cu degetele goale.

Paznicul a azvârlit brusc, violent, vasul, care s-a sfărâmat de patul cu baldachin. Era prea târziu; îl ținuse în mâini mai mult timp decât domnul Kuznețov. S-a năpustit spre ușă, poate ca să ceară ajutor, poate ca să-și spele mâinile de otravă, însă și el s-a năruit iute pe podea înainte să izbutească să iasă.

Rosalind urmărea totul cu o expresie împietrită. Făcuse asta de multe ori. Zvonurile erau adevărate: avea uneori la ea o monedă, ca să alimenteze propaganda naționaliștilor. Însă arma sa preferată era otrava, așa că n-avea importanță cât de departe fugeau. Până ca țintele să se creadă libere, erau deja lovite.

— Tu...

Rosalind s-a apropiat de negustor, punându-și cu grijă mânușile în buzunar.

— Fă-mi o favoare! a continuat cu voce monotonă. Transmite-i lui Dimitri Voronin complimentele mele când îl întâlnești în iad!

Domnul Kuznețov n-a mai horcăit, nici nu s-a mai mișcat. Era mort. Altă sarcină fusese îndeplinită, iar naționaliștii erau cu un pas mai aproape de a-și pierde țara în favoarea imperialiștilor, nu a comuniștilor. Peste câteva clipe a murit și paznicul, iar încăperea s-a umplut de o tăcere găunoasă.

Rosalind s-a răsucit spre chiuveta de lângă bar, a deschis robinetul la maximum și s-a spălat pe mâini. Apoi și-a dat cu apă pe

gât și și l-a frecat cu degetele. Tot acest sânge era al său, și totuși dezgustul era amar pe limbă când a văzut cum laturile chiuvetei se pătează în vreme ce se curăță, ca și cum de pe piele i s-ar fi desprins fărâme din alt fel de otravă, de soiul acela care îi contamina sufletul, nu organele.

„E mai ușor să nu te gândești la asta”, obișnuia să zică verișoara sa pe când în Shanghai era un război sângeros între două bande rivale, iar Rosalind era mâna dreaptă a moștenitoarei Bandei Stacjii și o vedea pe Juliette omorând oameni zi după zi în numele familiei sale. „Amintește-ți chipurile lor! Amintește-ți viețile luate, dar ce rost are să te gândești mult la asta? Dacă s-a întâmplat, s-a întâmplat.”

Rosalind a dat încet drumul aerului din piept, apoi a închis robinetul și a lăsat apa colorată în ruginiu să dispară într-un vârtej pe scurgere. De la moartea verișoarei sale se schimbaseră puține lucruri în atitudinea orașului față de vărsarea de sânge. Puține în afară de înlocuirea gangsterilor cu politicieni care pretindeau că acum există o aparență de lege și ordine. Un schimb artificial, nimic diferit în miezul lucrurilor.

De pe culoar s-au auzit glasuri. Rosalind s-a crispat, privind în jur. Chiar dacă nu credea că urma să fie judecată pentru crimele săvârșite aici, trebuia să fugă înainte să poată pune la încercare acea teorie. Guomindangul își asumase conducerea țării, prezentându-și guvernarea ca susținătoare a legii. De dragul acestei imagini, membrii naționaliști ar fi lăsat-o de izbeliște și s-ar fi lepădat de ea dacă ar fi fost prinsă că lasă cadavre în afara orașului, chiar dacă unitatea lor secretă dăduse toate instrucțiunile.

Rosalind și-a înălțat bărbia, întinzând pielea nouă și netedă de pe beregată în timp ce cerceta tavanul compartimentului. Studia-se planurile trenului înainte să urce în el, și când a zărit o sfoară subțire, abia vizibilă, atârânănd aproape de lampa din tavan, a tras

în jos o placă, dezvăluind o trapă de metal care ducea direct pe acoperiș, pentru întreținere.

De cum a coborât trapa, vântul a năvălit în încăpere urlând. S-a săltat folosindu-se de sertarele din apropiere și a părăsit cu agilitate locul faptei.

— Să nu aluneci! și-a zis în vreme ce se cățara prin trapă și ieșea în noapte, cu dinții clănțanind din pricina frigului. Să *nu* aluneci!

Rosalind a închis trapa. S-a oprit un pic ca să-și dea seama de situație, pe acoperișul unui tren care gonia. Timp de un moment năucitor a lovit-o amețeala, fiind convinsă că avea să se răstoarne și să cadă de pe vagon. Apoi, la fel de repede, și-a recăpătat echilibrul; picioarele îi stăteau bine înfipte.

— O dansatoare, o agentă, și-a șoptit Rosalind pe când începea să meargă pe tren, cu ochii la capătul vagonului.

Mentorul ei îi vârase în cap mantra în primele zile de pregătire, când se plânsese că nu poate să se miște repede și că nu reușește să lupte așa cum o fac agenții tradiționali – scuză după scuză pentru faptul că nu era în stare să învețe. Obișnuia să-și petreacă fiecare noapte pe o scenă viu luminată. Orașul făcuse din ea steaua lui orbitoare, dansatoarea pe care trebuia s-o vadă toată lumea, iar vorbele umblau mai repede decât ar fi putut vreodată s-o facă realitatea. N-avea importanță cine este cu adevărat Rosalind sau că, de fapt, nu era decât un copil înveșmântat în sclipici. Trăgea pe sfoară bărbații, îi privea radios de parcă ar fi fost întreaga ei lume până ce dădeau bacșișul pe care voia ea să-l vadă, apoi trecea la altă masă înainte măcar să se termine cântecul.

— Lasă-mă să mă furieșez prin întuneric și să otrăvesc oameni! insistase la prima întâlnire cu Dao Feng.

Erau în curtea universității unde acesta lucra sub acoperire, și Rosalind era botoasă pricina faptului că era zăpușeală, iar iarba

îi dădea mâncărimi în jurul gleznelor și la subsuori i se strângea sudoarea.

— Oricum ei nu pot să mă omoare. De ce mi-ar mai trebui altceva?

Drept răspuns, Dao Feng îi trăsese un pumn în nas.

— Isuse!

Simțise cum scrâșnește osul. Simțise cum sângele îi șiroiește pe față și explodează și în cealaltă direcție, curgându-i fierbinte și metalic în gât și pe limbă. Dacă i-ar fi văzut cineva în acel moment, ar fi părut o încăierare. Din fericire, era devreme, și curtea era goală – ora și locul care devenise obișnuite pentru antrenamentul ei în lunile care urmaseră.

—Iată de ce, îi răspunsese el. Cum o să-ți pui la lucru otrava dacă încerci să-ți vindeci un os rupt? Țara asta n-a inventat *wusbu* ca tu să nu înveți nicio boabă din el. Ai fost dansatoare. Acum ești agentă. Trupul tău știe deja cum să se răsucescă și să se arcuiască; nu mai trebuie decât să-i dai direcția și intenția.

Când el o izbise din nou cu pumnul, Rosalind se ferise cu indignare. Nasul rupt se vindecase deja, cu viteza obișnuită, însă amorul propriu îi era încă rănit. Pumnul lui Dao Feng nu întâlnise decât aerul.

Iar mentorul zâmbise.

— Bine! Așa mai zic și eu!

Acum Rosalind se mișca mai repede, înfruntând vântul urlător în vreme ce mormăia mantra în barbă. Fiecare pas era o asigurare pentru sine. Știa cum să nu alunece; știa ce face. Nimeni nu-i ceruse să devină ucigașă. Nimeni nu-i ceruse să părăsească acel cabaret și să nu mai danseze, însă ea murise și se trezise ca o faptură îngrozitoare – așa cum domnul Kuznețov spusese cu atâta amabilitate –, și avea nevoie de un scop în viață, un fel de a răscoli fiecare zi și noapte ca ele să nu se topească într-un șirag monoton.

Sau poate că se mințea singură. Poate că alesese să ucidă pentru că nu știa cum altfel să-și dovedească valoarea. Mai mult decât orice pe lume, Rosalind Lang dorea mântuirea, și dacă asta era felul în care s-o capete, atunci așa să fie.

Tușind, Rosalind a alungat cu mâinile fumul care se aduna în jurul său. Locomotiva cu aburi pufăia cu putere, împrăștiind un șuvoi nesfârșit de praf și funingine. În față, șinele se întindeau până departe, dispărând la orizont mai încolo decât putea să cuprindă ochiul ei.

Însă apoi... o mișcare în depărtare a întrerupt brusc tabloul încremenit.

Rosalind s-a oprit și s-a aplecat în față, curiosă. Nu era sigură ce vede. Noaptea era întunecată, iar luna nu era decât un corn subțire care atârna grațios de nori. Însă felinarele electrice instalate paralel cu calea ferată își făceau perfect treaba, luminând două siluete care fugeau de lângă șine și dispăreau pe câmpul cu ierburi înalte.

Trenul mai avea vreo douăzeci-treizeci de secunde până să ajungă în locul în care pândiseră siluetele. Când Rosalind a pornit spre capătul vagonului, a încercat să-și mijească ochii și să se concentreze, sigură că se înșelase.

De aceea n-a observat că dinamita explodase pe șine până ce bubuitura n-a străbătut noaptea și căldura exploziei a izbit-o în față.